

BOSNA I HERCEGOVINA
APELACIONI SUD BRČKO DISTRIKTA
BOSNE I HERCEGOVINE
Broj: 96 o K 090309 16 Kž
Brčko, 17.11.2016. godine

U IME BRČKO DISTRIKTA BOSNE I HERCEGOVINE!

Apelacioni sud Brčko distrikta Bosne i Hercegovine u vijeću sastavljenom od sudija Ilje Klaić, kao predsjednika vijeća, Srđana Nedić i Maide Kovačević, kao članova vijeća, uz učešće Biljane Vasiljević, kao zapisničara, u krivičnom predmetu protiv optužene H.K. iz B., zbog krivičnog djela Povreda porodičnih obaveza iz člana 217. stav 1. Krivičnog zakona Brčko distrikta Bosne i Hercegovine („Službeni glasnik Brčko distrikta Bosne i Hercegovine“, broj 33/13 i 26/16), odlučujući o žalbi njenog branioca Predraga Pavlović, advokata iz Kancelarije za pravnu pomoć Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, podnesenoj protiv presude Osnovnog suda Brčko distrikta Bosne i Hercegovine broj 96 o K 090309 15 K od 29.01.2016. godine, nakon javne sjednice vijeća održane dana 17.11.2016. godine, u prisustvu tužioca Tužilaštva Brčko distrikta Bosne i Hercegovine Dejana Jovanović i branioca Predraga Pavlović, a u odsustvu optužene H.K., donio je

P R E S U D U

Odbija se kao neosnovana žalba branioca optužene H.K. i potvrđuje presuda Osnovnog suda Brčko distrikta Bosne i Hercegovine broj 96 o K 090309 15 K od 29.01.2016. godine.

Obrazloženje

Presudom Osnovnog suda Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, broj 96 o K 090309 15 K od 29.01.2016. godine, optužena H.K., oglašena je krivom da je radnjama opisanim u izreci te presude počinila krivično djelo Povreda porodičnih obaveza iz člana 217. stav 1. Krivičnog zakona Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, za koje je, primjenom članova 7., 42., 43. i 49. istog Zakona osuđena na kaznu zatvora u trajanju od 8 (osam) mjeseci. Istom presudom optužena je oslobođena obaveze plaćanja troškova krivičnog postupka i paušala za rad suda, a na osnovu člana 188. stav 4. Zakona o krivičnom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine.

Protiv navedene presude žalbu je podnio branilac optužene Predrag Pavlović, advokat iz Kancelarije za pravnu pomoć Brčko distrikta Bosne i Hercegovine (u daljem tekstu branilac) zbog bitne povrede odredaba krivičnog postupka, pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja, povrede Krivičnog zakona i odluke o kazni. Branilac je predložio da Apelacioni sud Brčko distrikta Bosne i Hercegovine

prvostepenu presudu preinači i optuženu oslobodi odgovornosti ili da prvostepenu presudu preinači i izrekne uslovnu osudu.

Tužilaštvo Brčko distrikta Bosne i Hercegovine (u daljem tekstu tužilac) je podnijelo odgovor na žalbu branioca, u kojem smatra da je žalba branioca optužene u potpunosti neosnovana, pa je predložilo da Apelacioni sud žalbu odbije kao neosnovanu i potvrdi presudu Osnovnog suda Brčko distrikta Bosne i Hercegovine broj 96 o K 090309 15 K od 29.01.2016. godine.

Na javnoj sjednici vijeća ovog suda, održanoj dana 17.11.2016. godine, branilac optužene je ponovio žalbene navode i razloge, te izjavio da pri svemu tome ostaje kao i pri prijedlogu datom u žalbi.

Tužilac je izjavila da branilac želi opravdati odgovornost optužene, pa je predložila da žalbu treba odbiti kao neosnovanu i potvrditi prvostepenu presudu.

Ovaj sud je ispitao pobijanu presudu u skladu sa članom 306. Zakona o krivičnom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, odnosno u onom dijelu koji se pobija žalbom, a po službenoj dužnosti da li je na štetu optuženog povrijeđen Krivični zakon, nakon čega je odlučio kao u izreci, iz slijedećih razloga:

Žalba branioca je neosnovana.

Neosnovano se žalbom branioca optužene prigovara da je prvostepeni sud prilikom donošenja pobijane presude počinio bitnu povredu odredaba krivičnog postupka iz člana 297. stav 1. tačka k. Zakona o krivičnom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, da je pogrešno i nepotpuno utvrdio činjenično stanje, te da je počinio povredu Krivičnog zakona Brčko distrikta Bosne i Hercegovine. Takođe neosnovan je i žalbeni prigovor u pogledu odluke o kazni, kojim se i u tom dijelu pokušava dovesti u pitanje pravilnost i zakonitost pobijane odluke. U pogledu istaknutih žalbenih osnova izostala je uvjerljiva argumentacija koja bi išla u prilog žalbenim navodima i ozbiljno dovela u pitanje pravilnost odluke sa aspekta istaknutih žalbenih prigovora.

Prvostepeni sud je u obrazloženju odluke ukazao na sve provedene dokaze, izveo pravilnu ocjenu istih, cijeneći iste pojedinačno i u vezi sa ostalim dokazima na način propisan odredbom člana 281. stav 2. Zakona o krivičnom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, te na osnovu takve ocjene dokaza pravilno i potpuno utvrdio sve pravnorelevantne i odlučne činjenice na kojima je zasnovao činjenično utvrđenje i zaključak da je optužena počinila krivično djelo za koje se tereti u vrijeme i na način opisan u izreci pobijane odluke. O svemu tome prvostepeni sud je dao uvjerljive i valjane razloge, koje kao takve prihvata i ovaj sud, a koji ukazuju na pravilnost zaključka prvostepenog suda u pogledu krivice optužene. Tokom dokaznog postupka tužilac je prezentovala relevantne i pouzdane dokaze koji u potpunosti potvrđuju navode da je optužena počinila krivično djelo za koje se tereti. Činjenične navode su potvrdili svjedoci S.M. radnica Pododjeljenja za socijalnu zaštitu, na čiji iskaz je prvostepeni sud podsjetio na strani trećoj i četvrtoj presude, kao i svjedok E.H. Njihovi iskazi potvrđeni su relevantnom materijalnom dokumentacijom odnosno službenim zabilješkama koje je sačinila S.M., a koji su u skladu sa njihovim svjedočenjem. Iskaze navedenih svjedoka prvostepeni sud je cijenio objektivnim i

pouzdanim, ničim osporenim tokom dokaznog postupka, pa im je s razlogom poklonio vjeru i iste koristio u postupku utvrđivanja činjeničnog stanja.

Tokom dokaznog postupka i optužena je svjedočila u korist svoje odbrane i potvrdila da je svoje dijete R. od deset mjeseci ostavila ispred zgrade Pododjeljenja za socijalnu zaštitu, kako je to i svjedok S.M. prilikom svjedočenja potvrdila. Međutim, optužena je kroz svoje svjedočenje na neuvjerljiv i neargumentovan način pokušavala da opravda svoje takvo postupanje teškom materijalnom situacijom u kojoj živi, nemogućnosti da izdržava svoju djecu i navodnim nerazumijevanjem radnika Centra za socijalni rad, kojima se obraćala za pomoć, koja joj, po njenom kazivanju, nije adekvatno pružena, pa je zbog toga bila prinuđena da ostavi svoje dijete, kako je to i navedeno. Sve navedeno na te okolnosti ne može, ni u kojem slučaju, opravdati postupak optužene da ostavi bespomoćno svoje dijete, koje je tada imalo deset mjeseci, a koje je i do tada bilo bez adekvatne njege jer je bilo oboljelo od šuge, sa nepravilnim razvojem nogu usled izostanka adekvatne brige i njege.

Nesporne su činjenice, na koje i branilac ukazuje u žalbi, da je optužena razvedena, majka dvoje djece, izuzetno teškog materijalnog stanja, usled čega je, između ostalog, i oslobođena troškova postupka, ali ta činjenica nikako ne opravdava optuženu da postupi na način kako je postupila ispred zgrade Centra za socijalni rad, da ostavi svoje bespomoćno dijete radnicima Centra za socijalni rad, da se staraju o njemu, pri tome potpuno zanemarujući svoju obavezu da se, kao majka, stara o svom djetetu.

Nije branilac u pravu kada tvrdi da prvostepeni sud nije na jednak način tretirao stranke u postupku, te dokaze i činjenice koje su stranke iznijele tokom dokaznog postupka, kao ni činjenicu nemogućnosti egzistencije H.K. i njeno dvoje djece. Takvi navodi branioca su, po ocjeni ovog suda, potpuno neosnovani i proizvoljni, iz razloga što je prvostepeni sud pravilno i jednako tretirao i tužioca kao i optuženu i njenog branioca, te svim provedenim dokazima posvetio adekvatnu pažnju, o čemu je u obrazloženju odluke dao uvjerljive razloge, pa se prigovor branioca, na te okolnosti, nije mogao ni prihvatiti. Iako prigovara nejednakosti tretiranja stranaka u postupku od strane prvostepenog suda, ne ukazuje argumentovano u čemu se ista ogleda i u čemu je to prvostepeni sud privilegovao tužilačku stranu u odnosu na optuženu i šta je to imalo za posledicu. Nesporno je da je optužena bila u braku sa M.K. iz Š. i da je taj brak razveden, ali se ne vidi razlog zašto se na tu nespornu i irelevantnu činjenicu branilac poziva, niti u kom kontekstu tu činjenicu navodi, što žalbu djelimično čini nejasnom.

Takođe, nesporna je činjenica da je E.H. njihovo zajedničko dijete, djevojčicu, ostavio u prostorijama Centra za socijalni rad, što su potvrdili i E.H. i optužena i ta činjenica nije ni osporavana. Nadalje, nije sporno ni da su optužena i E.H. bili u vanbračnoj zajednici, ali se opet nameće pitanje u kom kontekstu branilac potencira na tim nespornim činjenicama, niti na šta se istim želi ukazati. I za prvostepeni sud, a i za ovaj sud, su nesporne činjenice koje ukazuju da je optužena živjela u teškim životnim okolnostima, praćena neimaštinom, kao i neadekvatnim smještajem, ali te činjenice nikako ne znače da se optužena mogla ponašati na navedeni način i ostaviti svoje dijete na krajnje neodgovoran način, na koje okolnosti je uvjerljivo svjedočila S.M., radnica Centra za socijalni rad.

Svjedok S.M., zaposlenica Centra za socijalni rad koja je kontaktirala sa optuženom, tokom svjedočenja ukazala je zašto optuženoj nije mogla biti pružena pomoć u vidu dječjeg doplatka, jer su za davanje istog propisani određeni uslovi koji nisu bili ispunjeni, a o čemu je svjedok govorila, te optuženoj ukazivala na koji način će ostvariti svoje pravo i da za realizaciju istog treba pribaviti određenu relevantnu dokumentaciju. Svjedok je takođe ukazala da je sa optuženom bilo veoma otežano komunicirati zbog njene prijeke naravi i ispoljene drskosti u komunikaciji sa radnicima Centra za socijalni rad. Prema tome, ne može se govoriti o nedostatku želje i volje od radnice za socijalni rad da se optuženoj izade u susret u ostvarivanju određenih prava u pogledu njene djece i da joj se pomogne, budući da živi u veoma treškoj materijalnoj situaciji.

Svjedok E.H. je tokom dokaznog postupka, između ostalog, izjavio da je optuženoj obustavio bilo kakvu pomoć kada se optužena udala za drugog i kao što je već rečeno nesporno je da je živjela u skoro nepodnošljivim životnim uslovima sa svoje dvoje djece. Tu činjenicu je imao u vidu i prvostepeni sud, ali, kao što je već istaknuto, to ni u kom slučaju ne opravdava postupanje optužene H.K. da postupi na način kako je to opisano u izreci presude. Budući da se radi o njenom djetetu, kao roditelj je imala obavezu da se stara o njemu, bez obzira na sve životne poteškoće u kojima je živjela. Navedenu obavezu ima i drugi roditelj, međutim, E.H. je doveo u pitanje očinstvo nad djetetom, odnosno R., o kojem se trebalo brinuti, a o čemu je svjedočio E.H., a i svjedok S.M.

Branilac žalbom potencira na pitanjima egzistencijalne prirode u kojima živi optužena, a što je tokom dokaznog postupka učinjeno potpuno nespornim, međutim, sud ne vidi razloge i potrebe da se na nesporno utvrđenoj činjenici u toj mjeri potencira. Sve te životne okolnosti, koje su krajnje nepovoljne, u kojima živi optužena, za prvostepeni sud su bile nesporne, ali navedene su cijenjene kao olakšavajuća okolnost na strani optuženog, što ima značaja pri odmjeravanju kazne i odluci suda da optuženu oslobodi obaveze plaćanja troškova postupka zbog loših materijalnih uslova, a zbog čega joj je, između ostalog, i određen branilac po službenoj dužnosti.

Optužena, a i njen nevjenčani muž sa kojim je živjela u vanbračnoj zajednici, dijete koje je optužena ostavila ispred Centra za socijalni rad, su nazvali imenom R., a u matičnu knjigu rođenih je upisan kao H.H. pod rednim brojem 414., a što poizilazi iz Izvoda iz matične knjige rođenih od ... godine što je jedna u nizu nespornih činjenica koje branilac navodi, ali ne ukazuje u kom kontekstu da je ovaj sud cijeni, niti šta se istom tvrdi i dokazuje.

Činjenica je da su nadležni organi iz Odjela za Javni registar upisali dijete kao H.H. kako je navedeno u Izvodu iz matične knjige rođenih od ... godine kao što je rečeno dokaz D-7 tužioca, je potpuno irelevantan sa aspekta navedenog događaja i krivice optužene, pa se prvostepeni sud nije trebao time baviti, jer to i nije bio predmet postupka, pa prigovor naveden na trećoj strani zadnji pasus žalbe je lišen svakog osnova. Branilac prigovara organima uprave, te žalbom želi to prikazati kao propust prvostepenog suda zanemarujući da to uopšte nije bio predmet utvrđivanja ni odlučivanja, niti je to predstavljalo bitnu činjenicu u konkretnom postupku, niti se to može podvesti pod bilo koji žalbeni osnov zbog kojeg se pobija prvostepena odluka.

Branilac žalbom dalje ističe da optuženoj od Centra za socijalni rad nije pružena adekvatna pomoć. O pružanju materijalne pomoći i mogućnostima i uslovima za istu govorila je tokom svjedočenja svjedok S.M., kao i ponudi smještaja optuženoj, koji su imali jedino u naselju P., što je optužena odbila, jer ne želi da bude u smještaju na P.

Optužena se sve do navedenog događaja, opisanog u izreci pobijane odluke, na razne načine brinula o svojoj djeci i da je to bilo veoma teško i uz napore što nije sporno ni za ovaj sud. Međutim, optužena se tereti za događaj kada je ostavila svoje dijete starosti od deset mjeseci ispred Centra za socijalni rad, zanemarujući potpuno svoju obavezu da se o njemu stara. Bez obzira što su joj životni uslovi bili veoma teški, obaveza optužene da se uprkos svemu, a što je njena zakonska obaveza kao majke, stara o svom djetetu, ne može biti opravdanje izvršenja krivičnog djela za koje se tereti. Treba imati u vidu da je od momenta kada je optužena ostavila svoje dijete ispred Centra za socijalni rad, za isto uopšte nije više pokazivala interesovanje, niti se za isto brinula.

Što se tiče svjedoka E.H., čije svjedočenje branilac dovodi u pitanje, iz istog proizilazi da je svjedok i prije konkretnog događaja za koji se optužena tereti dovodio u pitanje očinstvo nad R., što je potvrdio tokom glavnog pretresa i zahtijevao da se uradi DNK analiza radi utvrđivanja očinstva, budući da mu je i optužena govorila da on nije otac djeteta. Na te okolnosti djelimično se osvrnula i svjedok S.M. i potvrdila da je svjedok E.H. dovodio u pitanje očinstvo nad R. i prije ovog događaja.

Prvostepeni sud je pravilno postupio kada je kao neosnovanim cijenio tvrdnju odbrane da je optužena konkretne prilike postupala u krajnjoj nuždi i da je pri tome učinjeno zlo manje od zla koje je prijetilo. U konkretnom slučaju nije bilo uslova za primjenu instituta krajnje nužde, koji isključuje protivpravnost postupanja izvršioca, o čemu je prvostepeni sud dao adekvatan odgovor na strani sedmoj prvi pasus odluke, odnosno pod tačkom 13. iste, pa prigovor branioca na navedenu odluku suda nije mogao biti prihvaćen kao opravdan.

Branilac u žalbi prigovara na rad organa Centra za socijalni rad, očigledno s namjerom da dokaže da je do izvršenja krivičnog djela došlo zbog toga što se optuženoj nije obezbijedila adekvatna pomoć. O uslovima dobijanja socijalne pomoći, koju je mogla ostvariti optužena da je pribavila relevantnu dokumentaciju, govorila je tokom dokaznog postupka svjedok S.M. koja je i prije ovog događaja, kroz razgovore sa optuženom, istoj davala savjete na koji način može ostvariti pomoć u vidu dječjeg doplatka, kao samohrana majka, te da socijalnu pomoć nije mogla dobiti, jer je radno sposobna.

Predmet razmatranja i ocjene prvostepenog suda bili su svi dokazi, kako izvedeni od strane tužioca, tako i odbrane, kao i prijedlozi odbrane, o čemu je sud vodio računa i u obrazloženju odluke dao adekvatne razloge i u pogledu dokaza tužioca i u pogledu dokaza branioca, pa i u pogledu tvrdnje branioca da je optužena postupala u stanju krajnje nužde. S tim u vezi ne može se prihvatiti prigovor da odluka nema razloga, jer se prvostepeni sud osvrnuo na svaki dokaz i prijedlog odbrane i o istom iznio svoju ocjenu.

Pogrešno branilac zaključuje, pa otuda i pogrešan zahtjev prema prvostepenom sudu da se bavi postupanjem i odlukama organa uprave, jer to nije

predmet konkretnog postupka, pa se to ne može dovesti i posmatrati u kontekstu krivice optužene.

Branilac, a što žalbom preovladava, kao razlog postupanja optužene vidi u propustima Centra za socijalni rad, što se ne može prihvatiti kao prigovor koji isključuje krivicu optužene, u kom pravcu se žalbom potencira. Pri tome je izostao svaki objektivni i realan osvrt na ponašanje optužene, tim prije što se i ne osporava da je na navedeni način ostavila svoje dijete ispred Centra za socijalni rad, a što je optužena potvrdila prilikom svjedočenja. Za sve to, razloge nalazi u drugima, a pri tome grubo zanemaruje svoje obaveze kao majke prema svom desetomjesečnom djetetu.

U pogledu navoda iz žalbe da protiv E.H. nije podnesena krivična prijava, iako je počinio identično ono što je počinila i optužena, ovaj sud smatra da to nije pitanje kojim se trebao baviti ni prvostepeni sud, a ni ovaj sud kroz žalbeni postupak, imajući u vidu nadležnost organa koji odlučuju protiv koga će voditi istragu, krivično goniti i podići optužnicu. U pogledu toga ovaj sud ne vidi razloge zbog kojih branilac u pogledu toga žalbom polemiše i prigovara da se radi o diskriminaciji. Ponašanje svjedoka E.H. nije bio predmet razmatranja i utvrđivanja u konkretnom predmetu, pa ovaj sud ne smatra da treba da se bavi tim pitanjem, na kojem branilac optužene na više mjesta u žalbi potencira. Branilac diskriminaciju, na kojoj potencira, vidi u tome što je H.K. optužena za navedeno krivično djelo, a protiv E.H. nije ni krivična prijava podnesena. Navedeni prigovor branioca se ne može posmatrati u kontekstu ovog postupka, niti se vide razlozi zašto branilac na istome insistira kada navedeno ne utiče na krivicu optužene, niti je dovodi u eventualno povoljniji položaj. Odredbom člana 16. Zakona o krivičnom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine propisano je da se krivični postupak može pokrenuti i sprovesti samo po zahtjevu tužioca. Na navedenu odredbu ovaj sud podsjeća iz razloga što ne smatra potrebnim da se bavi pitanjem koje branilac želi žalbom aktuelizovati u pogledu E.H. i da li je isti eventualno počinio krivično djelo kao i optužena. Branilac nepotrebno prigovara da prvostepeni sud nije dao odgovor na pitanje diskriminacije, pa to nevjешto želi dovesti u vezu sa bitnom povredom odredbe člana 297. stav 1. tačka k. Zakona o krivičnom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine.

Ovaj sud smatra da je pogrešan i proizvoljan zaključak branioca da prvostepeni sud nije na jednak način tretirao dokaze i navode odbrane. Prvostepeni sud je posvetio dovoljno pažnje i prostora svim provedenim dokazima izvedenim tokom glavnog pretresa i nakon ocjene istih pravilno i potpuno utvrdio činjenično stanje na kojem je zasnovao svoje uvjerenje da je optužena počinila krivično djelo za koje se tereti. Cijeneći cjelokupan sadržaj žalbe i detaljno razmatrajući isti stiče se utisak da je branilac potpuno izgubio iz vida predmet odlučivanja u konkretnom slučaju, pa se većim dijelom žalbe bavi pitanjem zašto nije pokrenut krivični postupak protiv E.H., kao drugog roditelja u čemu vidi i diskriminaciju optužene u odnosu na E.H. Pri tome zanemaruje da E.H. osporava očinstvo u pogledu R.H. na čiju štetu je krivično djelo i počinjeno.

Branilac prigovara da je optužena prikazana na vrlo negativan način u službenoj zabilješci Pododjela za socijalnu zaštitu, koji joj nije omogućio dječji dodatak niti su podnijeli kakav optužni akt protiv oca djeteta, te da se pokušava ishoditi saglasnost optužene da R.H. da na usvojenje nekom drugom i da optužena potpiše saglasnost za isto. O ličnosti optužene, tokom svjedočenja govorili su i S.M.,

radnica Centra za socijalni rad, koja dobro poznaje optuženu, jer je sa istom kontaktirala više puta prije izvršenja krivičnog djela, s ciljem da joj pomogne, koliko je to realno moguće imajući u vidu otežanu komunikaciju sa optuženom i odsustvom njene adekvatne saradnje sa Centrom za socijalni rad. O optuženoj je govorio i svjedok E.H. i o problemima koji su pratili njihovu vanbračnu zajednicu. Prvostepeni sud je s razlogom poklonio vjeru navedenim svjedocima smatrajući ih objektivnim i pouzdanim.

Dokazi provedeni tokom glavnog pretresa su bili dovoljno valjana dokazna građa, koju je tužilac prezentovala tokom dokaznog postupka, nakon čije brižne ocjene je prvostepeni sud mogao pravilno i potpuno utvrditi sve pravnorelevantne i odlučne činjenice, na osnovu kojih je zaključio da je optužena počinila krivično djelo za koje se tereti. Na pravilno i potpuno utvrđeno činjenično stanje prvostepeni sud je pravilno primijenio odredbe Krivičnog zakona kada je utvrdio da su radnjama optužene u potpunosti ostvarena obilježja bića krivičnog djela Povreda porodičnih obaveza iz člana 217. stav 1. Krivičnog zakona Brčko distrikta Bosne i Hercegovine. Pri tome, prvostepeni sud nije počinio bitne povrede odredaba Zakona o krivičnom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine na koje se žalbom neargumentovano ukazuje. Prvostepeni sud je dao valjane i uvjerljive razloge koji u potpunosti opravdavaju odluku suda da optuženu oglasi krivom i osudi na kaznu zatvora od 8 (osam) mjeseci.

Tokom dokaznog postupka ni optužena kroz svoje svjedočenje nije negirala da je navedene prilike ostavila ispred Centra za socijalni rad svog desetomjesečnog sina R., što je ustvari i bio predmet i zadatak prvostepenog suda da utvrdi. Odbrana je tokom dokaznog postupka, a i kroz žalbeni postupak, na neuvjerljiv način pokušavala da opravda navedeno postupanje optužene, pronalazeći krivicu kako u Centru za socijalni rad, tako i u njenom nevjenčanom mužu E.H. Takođe, na neargumentovan način se tvrdilo da je prvostepena presuda obuhvaćena raznovrsnim povredama postupka i zakona, a da je u prilog takvoj tvrdnji potpuno izostala uvjerljiva argumentacija koja bi ukazivala na osnovanost navedenih prigovora.

Preispitujući odluku i o izrečenoj kazni u skladu sa istaknutim prigovorom na te okolnosti, ovaj sud je zaključio da je žalba i u tom pogledu neosnovana. Prilikom odlučivanja o vrsti i visini kazne koju će izreći optuženoj, prvostepeni sud je u skladu sa članom 49. Krivičnog zakona Brčko distrikta Bosne i Hercegovine (opšta pravila za odmjeravanje kazne), vodio računa o svim okolnostima koje utiču da kazna bude manja ili veća. Tako je prvostepeni sud utvrdio više olakšavajućih i otežavajućih okolnosti na strani optužene, o čemu govori na strani sedmoj i osmoj odluke pod tačkom 15. iste, pa je nakon ocjene istih dao im odgovarajući značaj koji te okolnosti objektivno i imaju i utiču na kaznu koja će se izreći. I ovaj sud je uvjerenja da će se izrečenom kaznom zatvora u trajanju od 8 (osam) mjeseci postići svrha kažnjavanja iz člana 42. Krivičnog zakona Brčko distrikta Bosne i Hercegovine i sa aspekta generalne i specijalne prevencije, kao i djelovati na optuženu da ubuduće vodi računa o svojoj djeci i posveti im dužnu pažnju na koju je zakon obavezuje. Treba imati u vidu, a što je prvostepeni sud s razlogom cijenio kao otežavajuću okolnost na strani optužene, da se optužena od dana kada je ostavila svoje dijete ispred Centra za socijalni rad nikada nije interesovala ni gdje je ni kako je, tako da joj to nije bilo poznato ni u vrijeme suđenja. Kazna koju je prvostepeni sud izrekao optuženoj je i u skladu sa zakonom propisanim minimumom i maksimumom kazne za navedeno

krivično djelo do 3 (tri) mjeseca do 3 (tri) godine, o čemu je prvostepeni sud takođe vodio računa.

Nije bilo uslova za izricanje uslovne osude, što je bio jedan od alternativnih prijedloga branioca, jer uslovna osuda kao mjera upozorenja ne bi bila adekvatna ni težini počinjenog krivičnog djela, ni ličnosti optužene, a ni stepenu ugroženosti zaštićenog dobra, odnosno porodice i omladine koju štiti glava XX Krivičnog zakona Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, u koju grupu krivičnih djela spada i krivično djelo za koje je optužena oglašena krivom.

Budući da nisu postojali razlozi zbog kojih se presuda pobija žalbom, a nisu učinjene ni povrede Krivičnog zakona, na koje ovaj sud pazi po službenoj dužnosti, ovaj sud je na osnovu člana 313. Zakona o krivičnom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, žalbu branioca odbio kao neosnovanu i potvrdio prvostepenu presudu.

Bili su to razlozi zbog kojih je odlučeno kao u izreci ove presude.

ZAPISNIČAR

Biljana Vasiljević

PREDSJEDNIK VIJEĆA

Iljo Klaić